

PHẦN IV

Ném chìa khóa lên bàn, Tiết Cương đứng nhìn Kim Sa:

– Tại sao em lại làm như thế chứ Kim Sa? Em đe dọa anh? Em có biết là em thực sự làm cho anh khó chịu?

– Anh khó chịu, còn em như thế nào đây, khi anh muốn thì đến, anh mặc kệ em. Cả tuần nay anh mới ghé thăm em có một lần, ái ân vội vàng rồi đi, anh xem em là cái gì của anh hả? Vợ thì không phải vợ, tình nhân đâu có ai lạnh nhạt như thế?

Tiết Cương thở dài:

– Em thừa biết là nhà máy hoạt động theo mùa, khi vào mùa rất bận rộn, hết mùa mới rảnh rỗi. Vả lại, em đang bầu bí, anh đâu thể ở hoài bên em như lúc trước.

– Có phải vì bây giờ em nặng nề không thể cho anh sự cuồng nhiệt như ngày xưa? Em mang thai, cô ấy cũng mang thai, tại sao anh cư xử không công bằng?

– Khi chúng ta đến với nhau, em thừa biết là anh có vợ rồi kia mà.

– Em không cần biết! Nếu như cứ cư xử không công bằng, em sẽ làm cho anh rời khỏi nhà máy, lúc đó em sẽ nuôi anh.

– Em xem anh là hạng người nào vậy?

– Hạng người nào cũng được, anh phải biết tình yêu luôn mang tính ích kỷ và thích sở hữu.

Tiết Cương chán chường ngồi im. Anh bây giờ như con cá trong lọ, muốn vùng vẫy cũng khó thoát ra được.

– Anh đến đây nếu chỉ để gây với em thì anh đi về đi, em không cần anh ở lại đâu, nhưng anh nên biết em là loại đàn bà không dễ bị ai qua mặt đâu, em sẽ quậy tung lên nếu như anh cư xử không công bằng với em.

Tức quá Tiết Cương hét lên:

– Được! Em cứ làm cho tôi vào tù đi. Vào tù ở cực tằm thân nhưng đầu óc tôi nhẹ nhàng, không ai đe dọa tôi, buộc tôi như thế này thế nọ. tôi chán lắm rồi.

Kim Sa nhào vào lòng Tiết Cương khóc:

– Anh chán em rồi, em tự tử chết cho anh coi.

Cô vỗ mạnh lên bụng, Tiết Cương hoảng hồn ôm chặt cô lại:

– Anh xin em mà Kim Sa.

– Anh đâu có yêu em, để cho em chết đi cho rồi.

– Có! Anh yêu em. Anh thề yêu em.

Những nụ hôn làm hòa, năn nỉ dỗ ngọt lặng im, để nhường cho sự thăng hoa của tình yêu.

Chỉ có một mình, Lan Hương lại thức trắng đêm, lại chìm trong đau khổ, một nỗi đau không thể chia sẻ cùng với ai. Chỉ một đêm thôi, sáng ra nhìn trong gương, Lan Hương không thể tưởng tượng được ra đó là cô.

Hốc hác, cần cỗi, già nua, cô đã để cho những đau khổ chìm mình xuống tận cùng.

– Sao con ốm quá vậy Lan Hương?

Trước câu hỏi của mẹ, Lan Hương chỉ biết sà vào lòng mẹ, khóc âm thầm:

– Mẹ ơi! Con biết phải làm gì hả mẹ? Con thật sự không biết mình phải làm gì cả. Con muốn ly hôn, con muốn đi đâu đó thật xa để quên tất cả. Nếu cứ sống như thế này, con sẽ chết mất.

Bà Hà vừa đau vừa giận. Ngày xưa bà có bằng lòng cuộc hôn nhân này đâu. Bà đánh gằn nát cả cây chổi khi Lan Hương bỏ nhà đi hai ngày. Lúc ấy Tiết Cương đã lao vào hứng đòn:

– Mẹ không được đánh Lan Hương, cô ấy đang mang thai!

Bà run rẩy buông cây chổi xuống lúi lại ngã ngồi xuống ghế. Bà kỳ vọng con vào đại học, học đại học và tốt nghiệp, kỳ vọng ấy tan theo mây khói.

Bốn năm trôi qua cuộc hôn nhân của Lan Hương đầy hạnh phúc, cho bà biết bà đã đánh giá sai Tiết Cương. Nhưng rồi sự thật đang bày ra trước mắt bà. Tiết Cương ngoại tình, sắp có một đứa con ngoài hôn nhân. Bà cay đắng:

– Đây là cuộc hôn nhân do con tự chọn mà.

Lan Hương khóc nức nở. Thật lâu, bà đỡ người con gái ra:

– Con xin tạm nghỉ việc ở nhà máy vì lý do sức khỏe đi, rồi theo mẹ về quê ở. Nhưng con cũng nên suy nghĩ, nếu như con còn quá yêu Tiết Cương thì chấp nhận cho nó sống với cô gái kia đi, vì một khi làm kẻ trốn chạy, con sẽ chịu nhiều thiệt thòi.

Lan Hương lắc đầu. Với Tiết Cương, cô không còn cảm giác nào hết. Một sự tổn thương nghiêm trọng, và chỉ có xa anh, lòng cô mới quân bình lại để giữ đứa con trong bụng cô.

Tội một điều, bé Phi Phi quá yêu cha nó. Có lẽ cô cũng nên tập cho con xa cha. Sau này, cô và Tiết Cương ly hôn, nó có thể thích nghi được cuộc sống không có cha bên cạnh.

Buổi chiều, cơm nước xong xuôi, Lan Hương ngồi trước mặt Tiết Cương:

– Em muốn nói chuyện với anh.

Tiết Cương ngẩng lên, lòng anh thoáng đau vì vẻ tiều tụy xanh xao của vợ.

– Chuyện gì vậy, em nói đi!

– Em nộp đơn vào nhà máy xin nghỉ hộ sản sớm vì thai yếu rồi. Nhà máy chấp thuận cho em nghỉ sáu tháng.

Tiết Cương gật đầu:

– Ồ. Cũng được! Em mệt mỏi và ốm quá.

– Em định theo mẹ về quê ở, em sẽ mang theo bé Phi Phi.

Tiết Cương sừng sốt:

– Em định bỏ anh?

Lan Hương cười đau đớn:

– Người bỏ đi hạnh phúc gia đình không phải là em. Em xin làm một người chịu thua trận hoàn toàn. Hãy cho em làm một kẻ bại trận, để em còn đủ nghị lực và sức khỏe cho đứa con thứ hai chào đời. Nếu không, chính em là người mẹ giết đứa con của mình. Anh có thể xin ly hôn cũng được.

Tiết Cương ngồi chết lặng. Cô đang van xin để được xa anh, làm một người chịu thua, lương tâm anh ở đâu hả? Tiết Cương cứ nhìn Lan Hương mà không nói được câu nào.

Lan Hương đứng lên:

– Anh cũng không cần về quê thăm em và con. Hãy để cho con nó tự tập sống xa anh. Bà ngoại, các dì sẽ giúp nó mau chóng thích nghi được với hoàn cảnh mới.

Tiết Cương nghẹn ngào:

– Anh không muốn có một kết thúc như vậy.

– Chấm dứt làm tổn thương em đi, em xin anh!

Lan Hương về phòng mình đóng cửa lại, cô quá đau khổ trong ý nghĩ đây là lần cuối cùng trong căn nhà, cô sẽ không quay trở lại một nơi cùng cho cô hạnh phúc và cùng cho cô quá nhiều đau đớn.

– **B**a oi! Con sẽ gọi điện thoại cho ba nghe.

– Ba phải mợ́c ngoẹ́o với con, chụ̉ nhật ba xuống thăm con.

Bé Phi Phi cứ dậ̃n đi dậ̃n lại. Cho đến lúc xe chạy, nó còn cố hét to cho Tiết Cương nghe. Còn Lan Hương, cô tránh nhìn Tiết Cương, cô không muốn mềm lòng. Ở lại chỉ có cô là người đau khổ, bởi vì cô đòi hỏi một tình yêu tuyệt đối và chung thủy, mà thứ tình cảm này thì Tiết Cương mãi mãi không có cho cô. Từ nay, anh sống cuộc đời của anh và cô lấy hạnh phúc với hai đứa con làm lẽ sống của mình.

Xe chạy xa dần, hình bóng Tiết Cương mất hút. Lúc này bé Phi Phi mới ngồi ngay lại:

– Mẹ oi! Ở nhà bà ngoại có nhiều xoài và trái ổi như ở nhà bà nội không hở mẹ?

– Có đó con, nhiều hơn ở nhà nội nữa.

– Tối nay con ngủ không có ba hả mẹ?

– Ồ.

– Chủ nhật ba mới đi thăm con..- Nó xọ̀e tay ra đếm, ngày, rồi reo khe khẽ_ năm ngày nữa, đâu có lâu hả mẹ?

Lan Hương muốn khóc, nếu như nó biết cô không cho phép Tiết Cương tìm thăm cô nữa, có lẽ nó sẽ giãy nảy lên mà khóc ầm ĩ. Còn một đứa con trong bụng cô nữa, chưa kịp chào đời đã không có cha. Cô có cứng nhắc quá không, khi đòi hỏi một tình yêu tuyệt đối. Và không hiểu Kim Sa, cô ta vui gì khi chen vào làm kẻ thứ ba.

Xe chạy qua những con đường, thị trấn nhỏ bé lùi xa dần, và một vùng sông nước mênh mông chờ đón cô. Thời con gái, ngày nào Lan Hương cũng tắm sông, cái thuở ngây thơ ấy còn đâu nữa. Thời gian khắc nghiệt cứ mãi trôi và không trở lại.

Tiết Cương thần thờ quay vào. Căn nhà của anh bây giờ quanh quẽ. Nhìn chiếc ghế xích đu, anh như thấy bé Phi Phi ngồi đó, tình nghịch đạp chân xuống đất cho ghế đong đưa mạnh. Anh nhớ ngày nó còn đi xe đạp nhỏ, chưa tự ngồi lên xe để đạp đi, nó cứ dẫn chiếc xe đi lòng vòng quanh sân. Lan Hương ngăn như thế nào cũng không được, nó đẩy xe đi một cách kiên nhẫn rồi thành thuần thục.

– Anh Tiết Cương!

Tiết Cương nhíu mày, vì Kim Sa lật bệT đi vào.

– Em đến đây làm gì?

Kim Sa phụng phịu:

– Người ta biết anh ở nhà một mình mới đến chớ bộ. Mẹ con nó đi hết rồi, anh sợ gì chứ.

– Em quên anh còn là một cán bộ công nhân viên của nhà nước, và căn nhà này là của nhà máy đường cấp cho anh.

– Em có giành với cô ta đâu. Em lên đây rước anh về nhà. Anh Mạnh nói bữa nay có hai chục xe mía...

Tiết Cương xoa tay:

– Anh không làm vụ đó nữa đâu.

– Anh không làm, vậy tiền của em và anh Mạnh đổ sông đổ biển hết à?

– Anh Mạnh mua mía loại nào thì để nhân viên thẩm định xác nhận loại mía ấy.

Kim Sa vùng vằng:

– Nói như anh vậy em lấy anh làm gì? Lấy anh là để nhờ cậy có bao nhiêu đó...

Tiết Cương sừng sốt nhìn Kim Sa:

– Em lặp lại xem Kim Sa. Em lấy anh không phải vì tình yêu, mà vì giúp đỡ em làm giàu từ bán mía kém trữ đường, rồi mua xác mía cung cấp cho các nhà máy sản xuất phân bón, đúng không?

Kim Sa lúng túng nói trớ:

– Thì cũng có! Em và anh kết hợp nhau, anh không thấy là bây giờ anh giàu lên rồi sao? Đi xe xịn, trong nhà đầy đủ tiện nghi, túi anh đầy tiền. Lẽ ra Lan Hương phải cảm ơn em mới đúng. Cô ta bày đặt ghen tuông bỏ nhà đi về nhà mẹ ruột ở. Được, cô ta bỏ thì em sống với anh!

Đã quá rồi! Tiếc là khi Tiết Cương hiểu rõ sự thật, anh không thể bỏ cô. Trong bụng của Kim Sa đang mang của anh một đứa con. Tiết Cương ngồi lên ghế ngã người ra sau, mắt nhắm lại.

Kim Sa giục:

– Anh vào nhà máy đi. Sáng nay cân và đo trữ đường.

– Anh không muốn làm.

– Anh điên rồi! Anh không làm, anh Mạnh cũng nhờ người khác. Có điều một ê kíp thôi, có ê kíp thứ hai sẽ lộ chuyện, anh hiểu không? Đứng lên đi anh!

Lòng Tiết Cương đầy phiền muộn. Anh đứng lên trong tâm trạng rã rời chán ngán.

Vòng tay Kim Sa ôm qua người Tiết Cương nồng nàn, nhưng cảm xúc trong anh, dường như không còn nữa.

– Gì thế cô Lan Hương?

Nhìn thấy Lan Hương, giám đốc Văn mỉm cười. Anh chưa quá bốn mươi khi nắm quyền giám đốc nhà máy đường này, khá “chịu chơi”, đó là tính cách cho công nhân mến và cảm phục anh.

Lan Hương bước vào, cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện:

– Tôi có chuyện này muốn thưa với anh.

Hai tay Lan Hương đan vào nhau và để lên đùi. Cô đã suy nghĩ rất lâu để đi đến quyết định này. Sai hay đúng, cô để cho mọi người suy nghĩ. Nhưng có lẽ Tiết Cương sẽ oán hận cô và cho là cô tố giác anh vì ghen.

Giám đốc Văn khuyến khích:

– Chuyện gì, nói đi Lan Hương. À! Mời cô uống nước đã.

Văn đi lại mở tủ lạnh lấy ra chai nước, bật nắp:

– Uống nước đi Lan Hương.

– Cảm ơn giám đốc. Có lẽ giám đốc đang tự hỏi tôi đã xin nghỉ phép sao còn quay trở lại. Tôi cũng không biết mình hành động đúng hay sai.

Lan Hương nhìn xuống chân mình, như thu hết can đảm để nói lên sự thật, rồi cô ngẩng lên :

– Ngày mai có mười hai xe mía đường sẽ vào để cân và đi vào sản xuất. Mười hai xe mía đó đều kém chất lượng, trữ đường rất thấp, nhưng sẽ được anh Tiết Cương nâng lên loại một.

Giám đốc Văn sững sốt nhìn Lan Hương, anh hiểu cô nói thật. Cô nhìn thẳng vào mắt anh:

– Tôi biết anh ấy sai, cái sai ấy dừng lại lúc này hậu quả không nghiêm trọng. Có thể anh ấy bị đình chỉ công tác, kỷ luật nội bộ thôi phải không giám đốc?

– Cô biết anh Tiết Cương làm chuyên này bao lâu rồi?

– Hơn một tháng nay. Tôi không thể tưởng tượng được cái xe tôi đi, máy giặt, tivi mặt phẳng là có từ đồng tiền ấy. Tôi không muốn như thế. Tôi bị dẫn

vật bởi kẻ phạm tội là chồng mình. Anh ấy sẽ mất việc, nhưng không thể để cho anh ấy đi tù.

– Tôi hiểu ý của cô, cô yên tâm đi!

– Anh Tiết Cương sẽ không bị đi tù chứ giám đốc?

– Cần phải xem anh ấy phạm tội có nghiêm trọng không? Nhưng tôi sẽ vì cô mà nhẹ tay với Tiết Cương.

Lan Hương thở nhẹ:

– Cảm ơn giám đốc. Thôi, tôi đi về đây.

– Uống nước rồi hãy về, cô Lan Hương!

– Vâng.

Lan Hương chỉ uống một hớp nhỏ rồi đứng lên đi ra ngoài. Cô thấy nhẹ lòng. Thà Tiết Cương mất việc còn hơn đi tù.

Lúc chạy xe qua quán karaoke Kim Sa, mặt đeo khẩu trang, Lan Hương ngậm ngùi nhìn vào, xe Tiết Cương đậu trong đó. Cái xe đó làm sao cô có thể nhầm lẫn được. Cô dẫn con đi về quê ngoại, xem ra chẳng làm bận lòng anh mấy. Vòng tay vợ và con chẳng thể nào bằng vòng tay người tình. Nước mắt Lan Hương chảy ràn rụa sau chiếc khẩu trang.

– Vào đi!

Tiết Cương đẩy cửa bước vào phòng giám đốc:

– Anh Văn gọi tôi?

– Phải. Anh ngồi đi!

Văn nghiêm mặt nhìn Tiết Cương. Số tiền anh ta tham ô không lớn lắm và mới chỉ bắt đầu qua ba phi vụ, có thể giải quyết nội bộ...

– Cậu đã biết việc làm sai trái của cậu chưa vậy?

Tiết Cương sợ hãi, anh hiểu tầm quan trọng của câu hỏi.

– Dạ...sao hả?

– Anh trả lời với tôi như thế nào về vụ mười hai xe mía của ông Mạnh trữ đường loại ba nhưng lại xác nhận là loại một?

– Dạ...tôi...

– Tiết Cương tái mặt, mồ hôi anh rịn ra, và mọi thứ đều như đổ sụp trước mắt. Văn nghiêm khắc:

– Là một kỹ sư giám định mà anh lại có một hành động móc ngoặc và để cho bên ngoài lợi dụng thất thoát tiền của công ty, đây lại là không phải lần đầu, anh có lời giải thích nào với tôi đây? Tôi thật thất vọng về anh. Chẳng những như vậy anh còn có mối quan hệ bất chính ngoài hôn nhân. Nhưng người anh nên cảm ơn là vợ anh, chính cô ấy đã báo cáo hành động tiêu cực của anh kỳ này. Do đó, anh có thể thoát khỏi án tù giam, nhưng anh sẽ bị đuổi việc và có trách nhiệm bồi hoàn số tiền công ty thất thoát.

Hai tai Tiết Cương ù ù. Anh hiểu cánh cửa tương lai đã đóng lại. Chính Lan Hương đã tố cáo anh. Cái con người lòng dạ sâu hiểm ấy, cô ta bảo cô chịu thua anh, nhưng cô ta đã giáng một đòn chí tử. Anh phải trả số tiền công ty thất thoát. Làm sao để có?

Tiết Cương đến nhà Kim Sa với vẻ mệt mỏi chán chường:

– Anh sao vậy? Em nghe anh Mạnh nói anh bị đình chỉ công tác và bị thôi việc à?

Tiết Cương nằm xuống giường, anh gật đầu nhẹ, mắt nhắm lại:

– Là cô ta tố cáo anh. Đồ khốn nạn! Đồ rắn độc!

Kim Sa cười nhẹ:

– Em biết ngay mà, “tôi độc phụ nhân tâm”. Rồi anh tính sao?

– Bán hết những gì có để trả nợ cho nhà nước.

– Em sẽ giúp anh tiền trả nợ, với điều kiện anh phải ly hôn với cô ấy, tuyệt đối không được nhìn con. Anh phải hứa như vậy, em mới cho anh tiền trả nợ.

Dĩ nhiên Tiết Cương phải chọn lựa. Số nợ của công ty anh nhất định phải trả. Nếu không, cánh cửa nhà giam sẽ mở rộng chờ đón anh.

– Nếu anh bằng lòng, ngày mai em và anh đi gặp cô ta. Em muốn cầm trên tay tờ giấy thuận tình ly hôn có chữ ký của cô ta.

– Anh tùy em.

Bây chớ sửa dũ trước nhà, rồi tiếng bé Phi Phi reo lên hân hoan:

– Ba! Ba!

Nó lao ra ôm cánh tay Tiết Cương vui mừng, anh lạnh nhạt đẩy nó ra, đúng lúc Lan Hương bước ra. Hai người phụ nữ nhìn nhau. Kim Sa khoác áo bầu màu

xám rục rở, tay cô nắm tay Tiết Cương. Còn Lan Hương đơn giản mộc mạc trong bộ đồ mặc nhà, chiếc bụng bầu làm cho cô xấu xí tàn tệt.

Kim Sa cất giọng:

– Tôi và anh Tiết Cương đến đây gặp cô. Chúng tôi vào nhà nói chuyện được chứ?

Lan Hương lặng lẽ:

– Xin mời!

Có người lớn nói chuyện, cho nên hành động hắt tay lạnh lùng lúc nãy của cha buộc Phi Phi đành để trong lòng, không dám mè nheo cự nự, tuy nhiên nó lần quần cạnh Tiết Cương. Lan Hương nghiêm giọng:

– Con vào trong nhà, rõ chưa Phi Phi!

Rồi cô quay sang Tiết Cương và Kim Sa, lúc này họ đang ngồi cùng với nhau trên một chiếc ghế. Cô chua xót. Họ không cần phải che giấu, hay nể sợ cô chút nào hết.

Kim Sa mở cái ví lấy tờ giấy và cây viết, đặt trên bàn.

– Anh Tiết Cương cần tiền để trả cho công ty, nếu không anh ấy phải đi tù. Cô chính là người tố cáo anh ấy. Tôi không có lời nào để bình phẩm hành động “tối độc phụ nhân tâm” của cô, và anh Tiết Cương cũng chẳng thể chung sống với người đã tố cáo anh ấy. Do đó, cô hãy thuận tình ly hôn đi.

Lan Hương lặng nhìn Tiết Cương, nhưng anh tránh cái nhìn của cô. Có nghĩa là anh bằng lòng và muốn ly hôn. Lúc này mà cô khóc trước họ, hay nói lời nào cũng bằng thừa. Không có sự trở về của anh nữa, mà là một sự ra đi vĩnh viễn.

Lan Hương cầm tờ đơn ly hôn. Có một khoản quy định anh để lại căn nhà cho cô, những tài sản mua sắm anh mang đi. Nếu bé Phi Phi muốn ở với ai tự nó quyết định. Còn đứa con chưa chào đời thuộc quyền quyết định của Lan Hương, Cô nuôi nó hay cho viện mồ côi cũng được. Tim Lan Hương quặn thắt lại đau đớn. Có một người chồng người cha như thế ư? Cô không hận anh thì thôi chứ sao anh lại hận cô. Tình vợ chồng ngày nào biến thành hận thù như thế ư?

Lan Hương cầm cây viết lên, cô mạnh dạn ký tên vào. Lưu luyến làm gì với một kẻ bạc bẽo, xem rẻ nghĩa gồi chặn, tình phụ tử.

Chỉ chờ cho Lan Hương ký tên xong, là Kim Sa lấy tờ giấy cất ngay vào ví.

Cô đứng lên, Tiết Cương cũng đứng lên, từ đầu đến giờ anh không nói lời nào cả cho đến lúc lên xe. Cánh cửa xe đóng lại, bé Phi Phi mới lao ra.

– Ba! Sao ba không nói gì với con hết vậy?

Chiếc xe lạnh lùng chạy đi, bỏ lại làn khói trắng và bụi mù tung bay.

– Ba! Ba ơi...

Bé Phi Phi cố chạy theo, nó gọi Tiết Cương lạc giọng. Đuổi sức vì đuổi theo không kịp, nó té ngã và nằm luôn trên đường.

–Ba ơi! Sao ba bỏ con...

Lan Hương đi tới, cô cúi xuống ôm con vào lòng, nước mắt bây giờ mới chảy ra đầm đề.

– **P**hi Phi! Phi Phi!

Lan Hương tìm gần một giờ đồng hồ, bóng dáng Phi Phi đâu không thấy, cô gần như điên lên và mệt muốn ngã quy xuống.

Hải chạy về đến thở hào hển:

–Người ta nói với em, bé Phi Phi lên một chiếc xe lam...

Không đợi em trai dứt lời, Lan Hương hét lên;

–Em mau lấy xe đuổi theo bé Phi Phi.

Hải dùng xe Honda đuổi theo chiếc xe lam và chặn xe lại, anh nói rõ với người tài xế, anh muốn tìm một đứa bé năm tuổi, mặc đồ bộ.

–Phải nó đó không?

Hải xuống xe và bước ra sau, anh vui mừng vì bé Phi Phi đang ngồi trên xe, nó co rúm người lại, miệng hét to:

–Con không ở với mẹ đâu, con về với ba con hà!

Hải leo lên xe, anh ôm nó xuống và trả tiền cước xe cho người tài xế, nhưng ông ta không nhận.

–Vậy cảm ơn anh nhen

–Không có gì.

Nhìn theo chiếc Daihatsu đã chạy đi, con bé gào to lên:

–Con muốn gặp ba, cậu Hải bỏ con ra.

Lâm lì, Hải ấn nó ngồi lên xe:

–Muôn gặp ba cũng được, nhưng không phải con đi như thế này.

Có lẽ nét mặt Hải lúc này rất dữ tợn, cho nên con bé không dám vùng vẫy la hét chống lại, mà nó khóc tỉ tê, nhờ nhẹ:

–Con nhớ ba, ba ơi...

Lan Hương đau lòng ôm con. Nó phũ phàng đẩy cô ra, nhìn cô và ông cậu Hải với ánh mắt căm ghét. Buổi chiều, nó bỏ cơm vào nằm trên giường trùm mền, Lan Hương năn nỉ như thế nào cũng không được.

Nửa đêm, Phi Phi lên cơn sốt gần bốn mươi độ, trong cơn mê cứ gọi ba. Lan Hương tưởng chừng mình có thể chết được. Tiết Cương có hiểu chẳng nông nỗi đoạn trường này?

Cho con nhập viện xong, Lan Hương lo lắng không yên. Chỉ có Tiết Cương mới làm cho con bé thuyên giảm bệnh tình. Nhìn con mà Lan Hương rơi nước mắt. Tình nghĩa con dành cho ba nó quá sâu nặng, vậy còn tình của người cha đâu rồi?

–Chị lại khóc nữa rồi. Tốt nhất, chị nên bình tĩnh để lo cho đứa con trong bụng chị kìa.

–Cậu trông chừng bé Phi Phi giùm chị được không?

–Chị muốn đi tìm thằng cha Tiết Cương phải không? Thứ bội bạc ấy đi tìm làm gì?

–Chị muốn anh nói với bé Phi Phi là anh đi học nước ngoài ba bốn năm gì đó, để cho nó lành bệnh, rồi thời gian sẽ giúp nó chấp nhận là ba nó không còn ở cạnh nó nữa.

Hải không vui:

–Chị tin rằng thằng cha ấy động lòng và chịu đi gặp con? Chưa chắc con mù phũ thủy kia chịu buông tha cho thằng chả đi thăm con.

Lan Hương chùi nước mắt:

–Chị sẽ năn nỉ.

Hải rất muốn nổi giận trước câu nói của chị gái, nhưng nhìn cô chùi nước mắt, anh lại chịu không nổi chỉ còn biết ôm choàng lấy chị mình mà khóc.

Lan Hương cựa mình:

–Cậu nói chị khóc mà cậu lại khóc theo chị nữa rồi.

–Thôi, chị đi nhanh về nhanh. Thật sự em không an tâm chút nào khi để chị đi tìm họ.

–Cậu yên tâm đi, không có chuyện gì xảy ra đâu.

–Họ có nói gì cũng nhin họ đi nghe chị, kéo lại xô xát.

–Còn gì nữa mà ghen tuông hay xô xát. Trong lòng chị chỉ còn là hận. Hận, cậu hiểu không?

Lan Hương gọi xe đi. Cô ngáp ngừng một chút rồi đi vào ngã rẽ vào nhà Kim Sa. Cánh cửa đang mở rộng. Trên chiếc ghế salon dài, Tiết Cương đang ngồi và Kim Sa nằm gô đầu lên chân anh, họ âu yếm nhau. Lan Hương cắn mạnh môi mình để bớt đau đốn, cho những giọt nước mắt chảy sâu vào lòng. Và cô gõ nhẹ tay lên cửa:

– Xin lỗi...

Tiết Cương lẩn Kim Sa nhìn ra. Họ không có vẻ gì xao xuyến trước sự xuất hiện của người khách không mời, mà là sự khó chịu.

Kim Sa vẫn giữ nguyên thế nằm, một tay cô kéo Tiết Cương lại, bắt anh không có thay đổi nào khác.

– Cô tìm gặp chúng tôi có chuyện gì?

– Tôi muốn nói chuyện với anh Tiết Cương.

– Tôi là vợ anh ấy, tôi có quyền muốn biết cô nói gì với anh.

– Được! Bé Phi Phi vì nhớ anh Tiết Cương bệnh nặng, đang nằm phòng cấp cứu bệnh viện đa khoa tỉnh. Tôi muốn anh ấy đến cho nó nhìn thấy mà bớt bệnh, sau đó anh có thể nói với nó là anh đi nước ngoài học hay làm việc, để nó không còn trông ngóng ba nó nữa.

Đã lấy được bình tĩnh, Lan Hương nhìn thẳng vào Tiết Cương:

– Hùm dữ còn không ăn thịt con, con gà là loài vật còn biết dang cánh bảo bọc con khi điều hâu xuất hiện. Bé Phi Phi là núm ruột của anh, tôi không tin là anh nhẫn tâm để cho con của mình chết.

Lan Hương đi luôn ra ngoài, cô không khóc nữa. Tình yêu cho Tiết Cương không còn nữa trong trái tim cô, mà là hận. Thương yêu càng nhiều thì oán hận càng sâu.

Bé Phi Phi ở mắt ra, cơn sốt lụi còn ba mươi tám độ, những nguy hiểm đã đi qua.

Tiết Cương đứng nhìn con gái, chút ăn năn dấy lên. Gương mặt con nhợt nhạt, đôi môi khô khốc. Ánh mắt mệt mỏi của nó sáng lên khi thấy Tiết Cương.

– Ba! Ba ơi! Con nhớ ba.

Tiết Cương ngồi xuống bên cạnh con, anh ôm nó:

– Ba đây. Con hư quá đó Phi Phi.

Nó bật khóc òa lên:

– Tại con nhớ ba quá chớ bộ. Sao ba đi với cô Kim Sa, ba không nhìn con, ba không ôm con? Ba hết thương con rồi phải không?

– Đâu có, ba thương con. Tại ba phải lo chuẩn bị đi ... Mỹ học.

– Đi Mỹ là đi đâu hả ba?

– Chỗ đó xa lắm, phải đi bằng máy bay mới tới được. Cho nên con ở nhà phải ngoan.

– Rồi chừng nào ba về?

– Một năm nữa.

– Con không hiểu.

– Là chừng nào con ăn Tết, rồi con vào học lớp một thì ba về.

– Con không chịu đâu.

Nó phụng phịu mè nheo vùi vĩnh:

– Chừng nào ba đi vậy?

– Ngày mai.

– Ba ơi! Con nhớ ba rồi con phải làm sao?

– Con lấy ảnh ba ra xem hay là về nhà bà nội ở.

Những điều Tiết Cương nói không thuyết phục được bé Phi Phi cho lắm. Nhưng dù sao sự xuất hiện của anh cũng cho nó niềm tin, ba nó không bỏ nó.

– Mẹ ơi! Sao mình không về nhà của mình hả mẹ? Nhà mình gần nhà máy đường đó.

Lúc lên xe theo Lan Hương về nhà ngoại, nó không vui, cứ lưu luyến nhìn lại, nỗi nhớ ba cứ canh cánh.

Lan Hương xót xa ôm con:

– Mẹ về nhà máy ai lo cho mẹ sinh em bé? Con đâu có lo cho mẹ được. Con ngoan đi, khi nào mẹ sinh em bé xong, mẹ con mình cùng về nhà.

– Vậy có ba không mẹ?

– Ba đi Mỹ rồi, làm sao ba ở với mẹ con mình cho được.

Nói dối con mà lòng Lan Hương cứ đau nhói. Tại sao có ngày hôm nay? Có phải vì ngày xưa cô cãi mẹ, cái nhìn của người lớn bao giờ cũng nhận rõ được. “Cá không ăn muối cá ươn, con cãi cha mẹ trăm đường con hư”. Cô đã cãi lời mẹ, để tìm đến một bến đực cho đời mình. Tiết Cương không đáng cho cô yêu và nhớ, nhưng trẻ con nó nào có tội tình gì để chịu cảnh bất công.

Đưa con trong bụng Lan Hương quẫy đạp, như nhắc cho cô nhớ, rồi đây nó không có cha. Lòng Lan Hương se lại đau đớn cùng cực. Cô sẽ đi sinh con một mình, chỉ có mẹ ở cạnh cô. Còn Tiết Cương, anh ta bạc bẽo như vôi.

Một năm sau...

Vừa đưa võng cho em trai ngủ, mặt bé Phi Phi dàu dàu. Nó đã vào lớp một, em trai biết lật biết trườn, vậy mà ba vẫn chưa chịu về nhà. Tấm hình ba và nó chụp chung được nó lấy ra xem đến nhàu và cũ hết. Nó cũng không dám hỏi mẹ vì sao ba lâu về, vì mẹ cứ nói ba sắp về.

– Phi Phi ơi! Em ngủ rồi, ra đây chơi.

Thằng Nam ló đầu ra sau cây trứng cá, nó vẫy Phi Phi. Phi Phi gật đầu:

– Ừ, đợi tí đã.

Rồi len lén đẩy chiếc xe đạp con ra, ngồi lên xe đạp xe theo thằng Nam.

– Chạy xe gần nhà thôi nghen, kéo mẹ em gọi.

– Ừ.

Hai đứa đua nhau đạp xe song song. Đường chiều gió mát, và tiếng thằng Nam hét to: “Cố lên, cố lên” làm cho nó phấn chí nhân mạnh chân lên pê-đan xe. Nam chạy bỏ nó một khoảng khá xa. Phi Phi gọi to:

– Anh Nam, chờ em với!

– Nhanh lên Phi Phi!

Phi Phi đạp qua cua quẹo, một chiếc xe chạy vào làm nó hết hồn thẳng lại, suýt chút nữa nó té ngã chổng gọng. Nó nhìn lên, chợt hét to buông xe đạp con ra:

– Ba! Ba mới về!

Là Tiết Cương. Anh không nghĩ là Lan Hương bế con về lại nhà, căn nhà chỉ còn vật dụng của cô. Anh mím môi trong một thoáng xao động trước con gái yêu. Phi Phi lớn quá.

Nhưng cùng lúc ấy những việc làm tàn tệ của Lan Hương lại hiện lên, cô tố cáo anh để anh bị mất việc. Một năm qua anh không việc ở đâu và ngày ngày chỉ còn biết trông con, nấu cơm giặt giũ quần áo và để cho Kim Sa...sai vật. Một Tiết Cương lịch lãm ngày nào không còn nữa, xập xệ, lười xụi, Kim Sa cũng không ngọt ngào dịu dàng. Một thời “liệt oanh” còn đâu nữa.

Tiết Cương sầm mặt và lạnh lẽo xô con gái ra. Phi Phi xáp vào:

–Ba! Mẹ đã về nhà máy ở. Cha con mình về nhà đi ba há. Mẹ sinh em bé, em bé nhỏ xíu hà, bà ngoại nói em bé bị suy dinh dưỡng từ trong bụng mẹ. Mình về nhà đi ba há.

Nhưng Tiết Cương đã nổ mạnh máy cho chiếc xe phóng đi.

–Ba...

Phi Phi chạy theo, nó gọi lạc cả giọng:

–Ba! Sao ba không về nhà?

Vấp phải ổ gà, con bé té nhào, nó cố đứng lên:

–Ba ơi...

Nó khóc to lên như một năm trước đây. Thằng Nam quay đầu xe lại, nó dựng xe đạp và đứng nhìn Phi Phi:

–Mày đừng có khóc hay kêu chú Tiết Cương làm gì cho mắt công. Má tao nói ông không có đi Mỹ gì cả, ông cưới bà Kim Sa, bây giờ ông có con gái, ông không có thương mày đâu.

–Anh nói bậy!

–Không tin, mày về hỏi má mày coi. Tại mẹ mày đi thừa, suýt chút nữa ông ở tù, cho nên ông bỏ má mày luôn rồi.

–Anh nói bậy!

Đẩy chiếc xe đạp dựng lên, nó không leo lên đạp, mà dẫn xe chạy, chạy đến một nhòai. Vấp ngã, nó nằm luôn trên đường mà khóc.

–Ba ơi! Con nhớ ba...

–Phi Phi!

Lan Hương chạy đến, cô hốt hoảng đỡ con lên:

–Con lại ngã xe nữa rồi. Có đau không con?

–Mẹ dang ra đi!

Nó xô mạnh Lan Hương một cái:

–Mẹ nói dối con, ba không có đi Mỹ, ba cưới cô Kim Sa, ba có em bé khác...huhu...Mẹ xí gạt con, mẹ làm cho ba suýt ở tù, con ghét mẹ.

Lan Hương sững sờ nhìn con, nó quắc mắt:

–Ba giận mẹ nên ba giận luôn con. Con không ở với mẹ nữa, con về nhà bà nội.

Lòng Lan Hương như muối xát, câu nói hôm nào của Tiết Cương làm cho cô đau đớṇn, nhưng không đau bằng lời nói bây giờ của con. Nó đang oán hận cô, như Tiết Cương từng oán hận cô.

Cô vì muốn cứu anh, đừng đi sâu vào con đường không lối thoát đó, hóa ra là sai hay sao? Chỉ có bạn bè của cô hoan nghinh cô, nhưng Tiết Cương và gia đình anh đã xem cô như một thứ “tội độc phụ”, vì ghen mà hại chồng. Rồi bây giờ bé Phi Phi nữa.

Nó dựng chiếc xe đạp lên:

–Con đi về nhà nội!